

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

I

У кутку вагона першого класу для курців сидів суддя Воргрейв, який недавно вийшов у відставку. Він курив сигару й зацікавлено проглядав політичні новини в «Таймс».

Через якийсь час він відклав газету й визирнув у вікно. Поїзд саме проїжджав повз Сомерсет. Суддя подивився на годинник: їхати залишалось ще дві години.

Він укотре пригадав усе, що писали про Солдатський острів у газетах. Спершу його купив американський мільйонер, великий шанувальник парусного спорту — було повідомлення про розкішний сучасний будинок, який він побудував на цьому острові, що розташований неподалік девонського узбережжя. Прикрий факт, що третя, остання, дружина американця-мільйонера, страждала на морську хворобу, став причиною, чому і будинок, і острів вирішили виставити на продаж. У пресі замиготіли різноманітні оголошення про це. А тоді з'явилось перше лаконічне повідомлення, що острів придбав містер Оуен. Опісля репортери світської хроніки почали розпускати чутки. Солдатський острів насправді, мовляв, належить міс Габріеллі Терл, голлівудській кінозірці. Вона

прагнула провести кілька місяців подалі від публіки. «Працьовита бджілка» делікатно натякнула, що тепер це пристановище члена королівської сім'ї (??!) «Містеру Погідному» нашептали, що острів придбав для медового місяця молодий лорд Л. — нарешті він потрапив у тенета Купідона. «Йона» достеменно знав, що власником острова стало Адміралтейство, яке проводитиме там деякі секретні експерименти.

Безперечно, Солдатський острів не сходив зі стрічок новин.

Суддя Воргрейв витягнув із кишені листа. Почерк був майже нечитабельний, але то тут, то там несподівано чітко виділялися слова. *Дорогий Ловренсе... стільки років не отримувала жодної звістки від вас... повинні приїхати на Солдатський острів... найчарівніше місце... так багато про що поговорити... старі часи... єднання з природою... ніжитися на сонці... 12:40 на Педдінгтонському вокзалі... зустрінемося в Оукбриджі...* Лист було підписано розмашистим підписом: *завжди ваша Констанс Калмінгтон.*

Воргрейв занурився у спогади, намагаючись пригадати, коли востаннє бачив леді Констанс Калмінгтон. Певно, то було сім... ні, вісім років тому. Потому вона відправилася до Італії погрітися на сонечку та жити в злагоді з природою та *contadini*¹. Опісля він

¹ Селяни (*ит.*). (Тут і далі прим. пер.)

чув, що вона перебралася у Сирію, де планувала за-
смагати на палкішому сонці й жити в єднанні з при-
родою та бедуїнами. Так, Констанс Калмінгтон, поду-
мав собі суддя, належала до тих жінок, що купили б
острів і оповили себе таємницею. Злегка киваючи голо-
вою, задоволений логікою своїх роздумів, суддя Вор-
грейв схилив голову...

Він спав...

II

Віра Клейторн сиділа у вагоні третього класу з п'ятьма
іншими пасажирями. Вона оперлася головою на стіну
й заплющила очі. Сьогодні подорожувати в потягу
було гаряче. Біля моря буде гарно! Її і справді по-
щастило отримати цю роботу. Коли шукаєш роботу
на період відпусток, майже завжди це означає догляд
за роєм дітей; посаду секретаря на час відпусток зна-
йти було практично неможливо. Навіть у агентстві її
надто не обнадіювали.

І раптом прийшов лист:

*Вашу адресу я взяла в агентстві «Вправні жін-
ки» разом з їхніми рекомендаціями. Гадаю, вони
знають вас особисто. Я була б рада платити вам
стільки, скільки скажете, і очікую, що ви візьме-
тесь до виконання обов'язків восьмого серпня.
Потяг рушає з вокзалу Педдінгтон о 12:40. Вас*

зустрінуть на станції Оукбридж. Додаю п'ятифунтову банкноту на витрати.

*Щиро ваша
Ана Ненсі Оуен*

Зверху була проштампована адреса: *Солдатський острів, Стіклгевен, Девон...*

Солдатський острів! Останнім часом преса тільки й писала, що про нього! Купа пліток та цікавих чуток. Хоча, імовірно, більшість із них були неправдиві. Та той будинок достеменно побудував мільйонер, і, кажуть, він надзвичайно розкішний.

Утомившись від напруженої шкільної чверті, Віра Клейторн міркувала: «Вихователька в поганенькій школі — незavidне досягнення... Якби мені вдалося отримати роботу в якійсь *пристойній* школі».

А тоді з холодком у серці вона подумала: «Та мені пощастило, що хоч якась робота є. Зрештою, людям не подобаються ті, що були під слідством, навіть якщо з мене й знято всі обвинувачення!»

Вона пригадала, що слідчий навіть похвалив її за самовладання та мужність. На кращий результат розслідування вона й сподіватися не могла. Навіть місіс Гамільтон так люб'язно трималася... Тільки от Г'юго... *але вона не згадуватиме про Г'юго!*

Раптом, попри спеку у вагоні, вона затремтіла й пошкодувала, що їде до моря. У голові чітко виникла